

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/102/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5724010905
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:5724010905.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudkýň JUDr. Evy Kyselovej a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom 20. januára 2026 prejednal odvolania podané prokurátorom a obžalovaným A. B. proti rozsudku Okresného súdu Martin, sp. zn. 4T/32/2024 z 20.5.2025 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Martin, sp. zn. 4T/32/2024 z 20.5.2025.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaného A. B., nar. XX.X.XXXX v C. C., trvale bytom
D. D., E. XXX/X,

u z n á v a z a v i n n é h o, ž e:

dňa 29.11.2023, približne o 14.45 hod., v A. F. G. F. XX/XX, v byte č. XX, po predchádzajúcom konflikte s poškodenou H. I., nar. X.XX.XXXX, s ktorou žil v spoločnej domácnosti, poškodenú opakovane udrel, stredne silnou intenzitou, rukou zovretou v päšť do oblasti hlavy, čím svojím konaním spôsobil poškodenej H. I. viacnásobnú zlomeninu nosových kostí s posunom úlomkov a miernou deviáciou vonkajšieho nosa, odlomenie korunky zuba č. 14 a poranenie zuba č. 13, poranenia vyžadujúce liečbu v trvaní minimálne 14 dní, s dobou sťaženia obvyklého spôsobu života v trvaní 14 dní,
t e d a

inému úmyselne ublížil na zdraví,

č í m s p á c h a l

prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák.

Z a t o h o o d s u d z u j e:

Podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Súd podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určuje obžalovanému skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Martin, sp. zn. 4T/32/2024 z 20.5.2025 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. na skutkovom základe, že:

dňa 29.11.2023, približne o 14.45 hod., v A. F. G. F. XX/XX, v byte č. XX, po predchádzajúcom konflikte s poškodenou H. I., nar. X.XX.XXXX,

s ktorou žil v spoločnej domácnosti, poškodenú opakovane udrel, stredne silnou intenzitou, rukou zovretou v päšť do oblasti hlavy, čím svojím konaním spôsobil poškodenej H. I. viacnásobnú zlomeninu nosových kostí s posunom úlomkov a miernou deviáciou vonkajšieho nosa, odlomenie korunky zuba č. 14 a poranenie zuba č. 13, poranenia vyžadujúce liečbu v trvaní minimálne 14 dní, s dobou sťaženia obvyklého spôsobu života v trvaní 14 dní.

Za tento trestný čin bol odsúdený podľa § 156 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky.

Proti tomuto rozsudku podali riadne a včas odvolania prokurátor aj obžalovaný A. B..

Prokurátor podal odvolanie v neprospech obžalovaného proti výroku o treste.

V písomných dôvodoch uviedol, že okresný súd pri správnom vyhodnotení dôkazov a uznaní viny obžalovaného za spáchaný skutok, zrejme omylom uložil trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, pretože Trestný zákon umožňuje za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 2 Tr. zák. uložiť trest odňatia slobody na 1 rok a 3 roky a nie v rozmedzí

6 mesiacov až 3 roky. Pokiaľ teda súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere

8 mesiacov, takáto výmera trestu nie je v súlade so zákonom. Vo vzťahu k obžalovanému prokurátor konštatuje jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák., vzhľadom na odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Martin, sp. zn. 13T/6/2017 zo 7.2.2017, právoplatným 7.2.2017, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. spáchaného voči blízkej osobe, svojej matke, za čo mu súd uložil nepodmiennečný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a pri nezmenenej právnej kvalifikácii skutku obžalovanému uložil trest odňatia slobody pri strede trestnej sadzby s podmiennečným odkladom jeho výkonu s určením primeranej skúšobnej doby.

Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu poukázal na to, že s rozhodnutím okresného súdu nesúhlasí. Odsudzujúci rozsudok sa opiera o dôkazy, ktoré majú zväčša nepriamy charakter. Ide najmä o výsluchy svedkov vykonané v prípravnom konaní. Súd zaradil medzi relevantné dôkazy, okrem iného, aj zápisnicu o trestnom oznámení. Tým, že poškodená odmietla vypovedať a na hlavnom pojednávaní uviedla i dôvod, on nemal žiadnu možnosť ovplyvniť obsah tohto dôkazu, ktorý mal slúžiť na vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia. Po tom, ako sa stal obvinenou osobou, napriek všetkým právam zaručeným Trestným poriadkom nemohol svedkyňa poškodenej položiť ani len jednu otázku, napr. kto všetko bol v byte, ako to bolo s dobou liečenia a pod. Orgány prípravného konania pribrali do konania znalca, s ktorým sú opakovane problémy v trestných konaniach. Tento znalec nikdy nemal živého pacienta, vykonáva pitvy mŕtvol. V podstate pre jeho odsúdenie stačil iba dôvodný predpoklad z odbornej literatúry, hoci znalec uvádza, že reálnu dobu liečenia nie je možné objektívne určiť. Nikto nevie určiť, aký je percentuálny podiel tých, u ktorých je doba liečenia so sťažiením obvyklého spôsobu života u takýchto poranení iná, napr. kratšia ako 7 dní, vie sa len možný záver vyplývajúci z priemernej populácie. Uvedené nedostatky považuje za vážne

porušenie základných princípov trestného konania. Zdôraznil, že neexistuje žiadny objektívny dôkaz o tom, že zranenie svedkyne poškodenej urobil on a že doba liečenia so sťažiením obvyklého spôsobu života presahuje 7 dní. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a spod obžaloby ho oslobodil. K odvolaniu prokurátora nepovažuje za potrebné sa vyjadrovať, keďže toto má relevanciu iba v prípade, ak by existovali dôkazy o tom, že boli naplnené znaky skutkovej podstaty stíhaného prečinu.

Na podklade podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné; odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, avšak pre iné skutočnosti, než ktoré uviedol v odvolaní.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne. Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých okresný súd založil svoje odsudzujúce rozhodnutie.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., s poukazom na § 139 ods. písm. c) Tr. zák., § 127 ods. 4 Tr. zák. nezodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedeného zákonného ustanovenia.

Podľa § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. chránenou osobou sa rozumie aj blízka osoba.

Podľa § 127 ods. 4 Tr. zák. blízkou osobou sa na účely tohto zákona rozumie príbuzný v priamom pokolení, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec a manžel; iné osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere sa pokladajú za navzájom blízke osoby len vtedy, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú.

Podľa § 127 ods. 5 Tr. zák. blízkou osobou sa na účely trestných činov vydierania podľa § 189, znásilnenia podľa § 199 ods. 2, sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 2, sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 2, týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208, nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2, nebezpečného prenasledovania podľa § 360a, nebezpečného elektronického obťažovania podľa § 360b alebo financovania terorizmu podľa § 419c ods. 2 rozumie aj bývalý manžel, druh, bývalý druh, rodič spoločného dieťaťa a osoba, ktorá je vo vzťahu k nim blízkou osobou podľa odseku 4, ako aj osoba, ktorá s páchatelom žije alebo žila v spoločnej domácnosti.

V tomto smere je nutné poukázať na rozhodovacu prax všeobecných súdov, že na správne vymedzenie skutku v obžalobe, či odsudzujúcom rozsudku nie je postačujúce, ak je v skutku označená poškodená osoba len ako chránená osoba v zmysle § 139 ods. 1 Tr. zák. (napríklad, že je dieťa, blízka osoba, chorá osoba), ale je nutné brať do úvahy aj ustanovenie § 139 ods. 2 Tr. zák. a súvislosť spáchania trestného činu práve s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby. Aj táto súvislosť musí mať odraz v opise skutku, nakoľko v opačnom prípade skutok nenaplnia znaky tejto kvalifikovanej podstaty a obžalovaný z jej spáchania nemôže byť uznaný za vinného.

Podľa § 139 ods. 2 Tr. zák. ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby.

Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že podstatným pre posúdenie postavenia chránenej osoby ako znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty je nielen zistenie, že niekto má postavenie chránenej osoby (v danom prípade blízkej osoby), ale aj skutočnosť, že trestný čin, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, bol spáchaný v súvislosti s postavením chránenej osoby. Pokiaľ trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s postavením chránenej osoby, nie je ani možné použiť tento znak (chránenej osoby) ako kvalifikačný moment pri právnej kvalifikácii stíhaného skutku.

Ustanovením § 139 ods. 2 Tr. zák. vyžadovaná súvislosť spáchaného trestného činu s postavením chránenej osoby je skutkovým zistením, t.j. musí byť súčasťou popisu skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu. To napokon vyplýva aj z ustanovenia § 163 ods. 3 Tr. por., z ktorého je zrejmé, že súčasťou tzv. skutkovej vety vo výroku meritórneho rozhodnutia musí byť aj opis skutočností, ktoré odôvodňujú všetky zákonné znaky trestného činu, vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

Pokiaľ teda prokurátor a následne aj súd prvého stupňa chcú klásť obžalovanému za vinu aj spáchanie kvalifikovanej skutkovej podstaty vychádzajúcej z ustanovenia o chránenej osobe podľa § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., potom musia v skutkovej vete vymedziť opis skutku tak, aby pokrýval nielen skutočnosť, že poškodený je blízkou osobou obžalovaného (čo v skutkovej vete napadnutého rozsudku nebolo vôbec uvedené), ale aj skutočnosť, že trestný čin bol spáchaný v súvislosti s postavením poškodenej osoby (čo v skutkovej vete napadnutého rozsudku taktiež nebolo uvedené).

Krajský súd v prejednáwanej trestnej veci nenašiel v skutkovej vete rozsudku také skutkové okolnosti, ktoré by zodpovedali právnej kvalifikácii ustálennej prvostupňovým súdom. Daný skutok však zodpovedá právnej kvalifikácii podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., v ktorej krajský súd nezistil pochybenie.

Trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto inému úmyselne ublíži na zdraví.

Podľa § 123 ods. 1 Tr. zák. ujmu na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie akékoľvek poškodenie zdravia iného.

Pojem ujma na zdraví ako akékoľvek poškodenie zdravia iného je potrebné vykladať v kontexte odsekov 2 až 4 § 123 Tr. zák. Kvalitatívne ide o menej závažnú ujmu ako ublíženie na zdraví. Pôjde teda o poškodenie zdravia iného, počas ktorého bol iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života, pričom vylúčeným nie je ani to, aby k sťaženiu obvyklého spôsobu života vôbec nedošlo. Musí však ísť o poškodenie zdravia objektívne preukázateľné spravidla so stopami na tele poškodeného.

Podľa § 123 ods. 2 Tr. zák. ublížením na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného.

V okolnostiach danej veci krajský súd pripomína, že nie každá porucha zdravia je ublížením na zdraví v zmysle Trestného zákona. Nestačia napr. prechodné bolesti alebo nevoľnosť, oderky, nepatrné ranky, hučanie v ušiach. Pri posudzovaní pojmu „ublíženie na zdraví“ majú význam hlavne také skutočnosti, aká je povaha poruchy zdravia, ako bola spôsobená, akými príznakmi sa prejavuje, ktorý orgán a ktorá funkcia bola narušená, bolestivosť zranenia a jej intenzita, či a aké lekárske ošetrovanie vyžaduje a či a do akej miery porucha narušila obvyklý spôsob života. Za ublíženie na zdraví sa považuje porucha zdravia poškodeného, ktorá mu sťažuje obvyklý spôsob života alebo výkon obvyklej činnosti po dobu okolo 7 dní. Pre záver, že ide o ujmu na zdraví, nie je nevyhnutné, aby poškodený bol práceneschopný. Je tiež potrebné zdôrazniť, že posudzovanie každého prípadu musí byť komplexné a individuálne.

Ďalej treba uviesť, že pre záver o tom, že sa obvinený dopustil úmyselného trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., nepostačuje len zistenie, že inému svojím konaním spôsobil takú ujmu na zdraví, ktorá má objektívne charakter ublíženia na zdraví v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, teda len naplnenie skutkovej podstaty uvedeného trestného činu po objektívnej stránke. Súčasne sa vyžaduje aj naplnenie subjektívnej stránky uvedeného trestného činu, pričom nepostačuje iba zistenie, že páchateľ konal úmyselne, ale musí sa preukázať, že jeho úmysel smeroval k spôsobeniu ublíženia na zdraví, tak ako to vyžaduje § 15 Tr. zák. V tejto súvislosti treba prizerať na okolnosti, za ktorých došlo k útoku, aký predmet bol k útoku použitý a tiež na to, aké nebezpečenstvo pre napadnutého z útoku hrozilo. Pre správne posúdenie konania obžalovaného je smerodajná povaha poranenia, ako bola zistená lekárom.

Po preskúmaní obsahu spisu, najmä výsledkov znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctvo a lekárskeho správ ohľadne zranení poškodenej, jednotlivo i v súhrne s ostatnými dôkazmi, krajský súd rovnako ako okresný súd dospel k jednoznačnému záveru, že poškodená H. I. v kritický deň objektívne utrpela viacnásobnú zlomeninu nosových kostí s posunom úlomkov a miernu deviáciou vonkajšieho nosa, odlomenie korunky zuba č. 14 a poranenie zuba č. 13. Poranenie nosa sa prejavilo krvácaním z nosa a opuchom nosa, pri nose vznikla menšia krvná podliatina. Zranenia podľa vyjadrení súdneho znalca J. A. A. K., B. mohli byť spôsobené tupým mechanickým násilím na tvár na oblasť nosa a úst, priamym, direktívnym úderom päťou na oblasť nosa a úst konaním inej osoby. Poškodená musela inkasovať minimálne dva údery päťou na tvár, jedenkrát na oblasť nosa a jedenkrát na oblasť úst. Pokiaľ ide o následok konania obžalovaného vo forme ublíženia na zdraví poškodenej, z odborného vyjadrenia J. A. A. K., B. prečítaného na hlavom pojednávaní je možné dôvodne predpokladať, že predmetná zlomenina nosa si vyžiadala liečbu v trvaní minimálne 14 dní, prípadne aj viac. Poranenie nosa bolo navyše združené so zlomeninou korunky zuba, s poranením, ktoré si samé osebe bude vyžadovať liečbu v podobe zubného zákroku (nastavenie korunky, umelá korunka). Poranenie si tiež vyžiadalo práceneschopnosť, v danom prípade poškodená bola PN 6 dní. Poškodená v dôsledku predmetného poranenia nosa a zubov musela absolvovať lekárske vyšetrenie za účelom vylúčenia závažnejšieho poranenia hlavy (CT lebky a mozgu). Poranenie nosa bolo bolestivé. Musela dodržiavať lekárom nariadený režim s vylúčením namáhavejšej fyzickej aktivity – šport a iné spoločenské aktivity. Mala zákaz manipulácie s nosom, mala problémy s osobnou hygienou, nemohla sa poriadne umyť, lebo sa nemohla dotýkať nosa. Poranenia predstavovali aj estetický hendikep, nakoľko nos po úraze ostal

vybočený doprava. V dôsledku predmetnej zlomeniny nosa bola poškodená obmedzovaná v obvyklom spôsobe života viac ako 7 dní (cca 14 dní).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie sú pochybnosti o správnosti posúdenia charakteru ujmy na zdraví poškodenej, ktorá bola v súlade s ustanovením § 123 ods. 2 Tr. zák., resp. podľa tam uvedených kritérií správne kvalifikovaná ako ublíženie na zdraví, ktoré je znakom skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák.

V posudzovanej veci treba tiež uviesť, že aby bolo možné robiť závery o tom, aké následky mohol obžalovaný od svojho konania očakávať, bolo potrebné predovšetkým zistiť, aký charakter malo a ako teda bol tento útok pre zdravie poškodenej nebezpečný. Z odborného vyjadrenia vyplýva, že útok zo strany obžalovaného bol vedený na dôležité orgány v anatomickej oblasti hlavy (mozog). Intenzita bola približne stredného stupňa a rozsahu, k vnútrolebečným poraneniam nedošlo. Je nesporným faktom, že obžalovaný útočil na hlavu, tvár poškodenej, konkrétne na jej nos, t.j. útočil proti takej časti tela, kde sú orgány ľahko zasiahnuteľné. Jeho úmysel smeroval prinajmenšom k spôsobeniu ublíženia na zdraví. Obžalovaný si musel byť vedomý toho, že tvár, resp. nos je orgán dôležitý pre život človeka a keďže vedomie možnosti vzniku ublíženia na zdraví je nevyhnutnou podmienkou úmyselného zavinenia (§ 15 Tr. zák.), nie je táto forma zavinenia u obžalovaného vylúčená.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam týkajúcim sa znaleckého dokazovania v uvedenej veci, krajský súd poukazuje na to, že súd je povinný hodnotiť aj znalecký posudok na základe starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne s ostatnými dôkazmi (R 40/1969). Súd hodnotí znalecký posudok voľne ako každý iný dôkaz a nie je ním bezpodmienečne viazaný. Nemôže síce ľubovoľne nahradiť odborný názor znalca vlastným, v danej veci laickým názorom, ale môže a je povinný preveriť znalecký posudok najmä z toho hľadiska, či znalec prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré majú význam pre podanie posudku, či sa skutkové východiská znaleckého posudku opierajú o skutočnosti náležite zistené v trestnom konaní, či naopak, o skutočnosti, ktoré sú pochybné, alebo dokonca také, ktoré logicky odporujú iným výsledkom dokazovania, a či riešenie znalca logicky vyplýva z týchto podkladov (R 40/1972).

Pochybnosti o záveroch znaleckého posudku sa musia zakladať na konkrétnych okolnostiach, ktoré tieto pochybnosti vyvolávajú. Len vtedy je namieste postup podľa § 146 Tr. por. (Rt 56/94 II).

Nie je dôvodná odvolacia námietka obžalovaného, že súdny znalec sa vyjadroval k reálnej dobe liečenia len na základe svojich odborných poznatkov, resp. literatúry. Je síce pravdou, že súdny znalec k reálnej dobe liečenia predmetnej zlomeniny nosa uviedol, že nie je možné ju objektívne určiť, nakoľko poškodená po prvotnom vyšetrení v deň vzniku úrazu dňa 29.11.2023 zrejme už neabsolvovala lekárske kontroly. Zo spisu tiež vyplýva, že vzhľadom na vybočenie nosa bola poškodenej krčným lekárom doporučená repozícia nosových kostí (úprava nosových kostí do pôvodného postavenia), čo poškodená odmietla. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že pre správne posúdenie konania obžalovaného je smerodajná povaha poranenia, ako bola zistená lekárom. Niet nijakých pochyb o tom, že J. A. A. K., B., súdny znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo, ktorý mal k dispozícii lekárske správy poškodenej, vzhľadom na svoju znaleckú špecializáciu, odborné znalosti a praktické skúsenosti v lekárskom odbore bol oprávnený vo veci vypracovať odborné vyjadrenie ku zraneniam poškodenej a k mechanizmu vzniku zranení poškodenej. V trestnom konaní pri zisťovaní povahy ublíženia na zdraví alebo nebezpečenstva, ktoré z útoku páchatel'a hrozilo pri súdenom trestnom čine, sa nemožno riadiť tým, ako ublíženie na zdraví hodnotil sám poškodený, alebo ako sa po poranení cítil, nakoľko mnoho poškodených má tendencie v konečnom dôsledku pomôcť, resp. nepriťažiť páchatel'ovi.

Ako bolo konštatované vyššie, pre právny záver, že ide o ublíženie na zdraví v zmysle § 156 ods. 1 Tr. zák., s poukazom na dikciu ustanovenia § 123 ods. 2 Tr. zák., nie je nevyhnutné ani to, aby poškodený bol práceneschopný. Skutočnosť, že poškodená pri poruche zdravia, ktorá má objektívne povahu ublíženia na zdraví, bola PN len 6 dní, nemôže viesť k záveru, že v súdenom prípade nejde o ublíženie na zdraví.

Nie je dôvodná ani odvolacia námietka, že so súdnym znalcom sú opakovane problémy v trestných konaniach, že znalec nikdy nemal živého pacienta. Odvolací súd dospel k jednoznačnému záveru, že nie sú pochybnosti o správnosti odborného vyjadrenia vypracovaného súdnym znalcom J. A. A. K., B.. Znalec prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré mali pre podanie odborného vyjadrenia význam. Odborné vyjadrenie je dostatočne presvedčivo odôvodnené, nemá vnútorné rozpory, jeho závery sú

logické a nie sú v rozpore s inými dôkazmi (najmä lekáorskými správami o zraneniach poškodenej, prepisom audio-video záznamu REDAT linka 158), o ktorých správnosti ani po preskúmaní niet dôvodu pochybovať. Pochybnosti o záveroch znaleckého posudku (v danom prípade odborného vyjadrenia) sa musia zakladať na konkrétnych okolnostiach, ktoré tieto pochybnosti vyvolávajú.

Pokiaľ ide o závažnosť vyššiu než nepatrnú v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., táto nepochybne vyplýva z popisu skutku v rozsudku okresného súdu. Pri charaktere použitého násillia a spôsobeného následku (zlomenina nosových kostí s posunom), skutok nemôže byť posúdený len ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1991 Zb. o priestupkoch.

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Obžalovaný primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

Legitímnym dôvodom pre zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku nemôže byť len nové prejednanie veci súdom prvého stupňa a bez ďalšieho rozhodnutie podľa predstáv jednej zo strán v konaní – v prejednávanej veci odvolateľa. Odvolací súd nezistil, že hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa nebolo založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne. Nezistil, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa nie sú logicky odôvodnené. V dôsledku tohto zistenia nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že odvolateľ na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Obžalovaný sa necíti byť vinný zo súdeného trestného činu. V prípravnom konaní aj v konaní pred súdom na hlavnom pojednávaní využil svoje zákonné právo a vo veci odmietol vypovedať. Obhajobná argumentácia obžalovaného uvedená v písomných dôvodoch odvolania je založená na premise o dôkaznej núdzi, nenaplnení zákonných znakov súdeného trestného činu, najmä následku trestného činu a odsúdení len na základe nepriamych dôkazov.

Všeobecne treba pripomenúť, že výpoveď obžalovaného je dôkazom rovnocenným s ostatnými dôkazmi. Obsah výpovede obžalovaného je zároveň formou jeho obhajoby, pričom krajský súd neopomína, že obžalovaný sa môže brániť spôsobom, ktorý uzná za vhodný, a teda i tvrdeniami, ktoré sa nezakladajú na pravde. Úlohou trestného súdu nie je posudzovať obhajobu obžalovaného, ale rozhodovať o jeho (ne)vine, pričom musí samozrejme hodnotiť ako dôkaz aj výpovede obžalovaného a ich vierohodnosť. Obžalovaný v danom prípade nebol schopný zabezpečiť ani jediný dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že súdený skutok nespáchal, ale len spochybňoval zákonnosť a výpovednú hodnotu zabezpečených a vykonaných usvedčujúcich dôkazov, resp. namietal ich hodnotenie.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že priamy dôkaz o vine obžalovaného neexistuje, nakoľko jediná priama svedkyňa (poškodenej H. I.) po podaní trestného oznámenia už vo veci nevypovedala. Rozhodnutie okresného súdu bolo opreté len o nepriame dôkazy. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že slovenská judikatúra dlhodobo akceptuje možnosť odsúdenia na základe nepriamych dôkazov, avšak kladie na ne veľmi prísne požiadavky. Aby mohol byť na ich základe vynesene odsudzujúci rozsudok, musia tvoriť ucelený, logicky nadväzujúci a vnútorne bezrozporný reťazec, ktorý:

- je uzatvorený a bez medzier (t.j. každý dôkaz musí zapadať do celkovej mozaiky a nesmie v nej byť žiadne slabé alebo chýbajúce ohnisko, ktoré by umožňovalo inú interpretáciu);
- je logicky kogerentný (t.j. jednotlivé dôkazy sa musia navzájom podporovať a posilňovať);

- jednoznačne vedie k záveru o vine (t.j. celý reťazec ako celok musí s najvyššou mierou pravdepodobnosti, hraničiacou s istotou vylúčiť akúkoľvek inú rozumnú a reálnu verziu skutkového deja).

V súvislosti s existujúcou dôkaznou situáciou krajský súd dospel k záveru, že nepriame dôkazy v súdenom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria úplne ucelenú reťaz, z ktorých možno vyvodit bezpečný záver o vine obžalovaného.

Vzhľadom na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, krajský súd poukazuje aj na podstatné časti odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v ktorých sa najmä uvádza:

„...Súd mal vykonaným dokazovaním bezpochyby preukázané, že obžalovaný dňa 29.11.2023, približne o 14.45 hod., v A. F. G. F. XX/XX, v byte č. XX, fyzicky napadol poškodenú H. I. tak, že ju niekoľkými údermi rukou zovretou v päšť opakovane uderel do hlavy v tvárovej oblasti. Z tohto protiprávneho konania je obžalovaný usvedčovaný najmä zvukovým záznamom zo systému ESIS redat, v ktorom je obsiahnutý telefonický hovor medzi poškodenou H. I. a operátorom strediska. Poškodená bezprostredne po incidente kontaktovala políciu za účelom oznámenia, že ju obžalovaný napadol. Z prejavu poškodenej je evidentné, že táto bola značne rozrušená, plakala, ba priam z konania obžalovaného bola v ľahkom šoku. Poškodená pri nahlásení tohto napadnutia za útočníka označila obžalovaného a to jeho menom a priezviskom, ozrejmila, že má pravdepodobne zlomený nos, pričom operátorovi potvrdila, že obžalovaný jej mal toto zranenie spôsobiť úderom ruky zovretej v päšť. Okolnosti za ktorých mal byť skutok spáchaný následne poškodenej podrobnejšie popísala aj v trestnom oznámení, ktoré podala na obžalovaného nasledujúci deň po spáchaní skutku. Okrem týchto dôkazov je obžalovaný usvedčovaný aj výpoveďami svedkov A. L., L. M. a N. L., osôb bývajúcich v bytovom dome, v ktorom obžalovaný napadol poškodenú. Tieto osoby zhodne uviedli, že počas toho, ako sa nachádzali vo svojich obydliach, počuli okrem iného ženský nárek. Svedkovia A. L. a L. M. následne vyšli na chodbu bytového domu, po čom otvorila na vedľajšom byte vchodové dvere poškodená. Následne z bytu, v ktorom sa nachádzala poškodená, videli odísť osobu mužského pohlavia. Je nesporné, že táto osoba mužského pohlavia bol práve obžalovaný, ktorého krátko pred incidentom stretol svedok N. L.. Tento uviedol, že obžalovaný išiel za ním, keď vstupoval do bytového domu, následne keď sa dostal do bytového domu, tento kráčal hore schodmi za ním (vtedy však nevedel, do ktorého bytu ide). Tento svedok potvrdil, že obžalovaného z videnia pozná, vídava ho v centre mesta A. aj so psom. Aj svedkovia A. L.

a L. M. popísali osobu, ktorá vyšla z bytu poškodenej, pričom tento ich popis osoby zodpovedá výzoru obžalovaného. Napokon, ako už súd uviedol, aj poškodená počas oznamovania skutku polícii, ako útočníka, ktorý opustil byt po incidente označila práve obžalovaného a ako útočníka ho označila aj v podanom trestnom oznámení. S obsahom trestného oznámenia ako aj s obsahom zvukového záznamu z telefonického hovoru poškodenej s operátorom plne korešponujú lekárske správy z vyšetrenia a ošetrenia poškodenej, ako aj závery znalca J. A. A. K., B., ktoré prezentoval v podanom odbornom vyjadrení. Mechanizmus vzniku zlomeniny nosa zodpovedá okolnostiam uvedeným v lekárskejších správach, resp. obsiahnutých na zvukovom zázname, či v trestnom oznámení.

Z vykonaného dokazovania bezpečne vyplýva, že obžalovaný poškodenú fyzicky napadol takým spôsobom, že voči nej použil tupé mechanické násilie (minimálne dva direktívne údery päšťou do oblasti nosa a úst), teda išlo o násilie vedené opakovane, pričom toto bolo strednej intenzity. Týmto brachiálnym násilím jej spôsobil viacnásobnú zlomeninu nosových kostí

s posunom úlomkov a miernym úrazovým vybočením (deviaciou) vonkajšieho nosa, a tiež odlomenie korunky zuba č. 14 a poranenie zuba č. 13.

Je síce pravdou, že po prvotných vyšetreniach poškodená ďalšie kontroly neabsolvovala, neznamená to však, že z tohto dôvodu nie je možné dobu, počas ktorej bol objektívne spôsob života poškodenej sťažený, určiť. Súd mal za to, že obvyklý spôsob života poškodenej bol sťažený (aspoň) po dobu štrnástich dní. Hoci znalec v odbornom vyjadrení uviedol, že obvyklý spôsob života poškodenej bol sťažený počas doby dlhšej ako sedem dní, a to zhruba štrnásť, napriek tomu, že túto dobu uviedol len ako približnú, nepriamo, vzhľadom na poranenia, ktoré poškodená utrpela, naznačil, že je možné očakávať, že táto doba bola dlhšia, keďže aj doba liečenia poškodenej (ak by sa táto liečila riadne) by bola najmenej v trvaní štrnásť dní. Obvyklý spôsob života poškodenej bol sťažený najmä bolesivosťou, nutnosťou dodržiavať lekárom nariadený režim s vylúčením namáhavejšej fyzickej aktivity, športu a iných spoločenských aktivít, nemožnosťou manipulovať s nosom, dotýkať sa ho, čo jej spôsobovalo problémy s osobnou hygienou, keďže sa nemohla poriadne umyť. Okrem toho poškodená mala aj estetický

hendikep, keďže jej nos po úraze zostal vybočený doprava. Dokonca znalec uviedol, že v budúcnosti možno očakávať ďalšie zdravotné ťažkosti v podobe chronického zápalu so zhrubnutím sliznice a ďalším zúžením prievitu, vzniku nosových polypov a iných komplikácií, ako reč s nosovým prízvukom, bolesti hlavy, chrápanie a pod.).

Čo sa týka možnosti prihliadať na trestné oznámenie ako na listinný dôkaz, k tomu už Najvyšší súd SR opakovane potvrdil stanovisko, že takýto postup je možný (napr. v odôvodnení uznesenia č. 4Tdo/45/2018 zo dňa 23.09.2020, v ktorom výslovne uviedol, že „trestné oznámenie v zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu spadá do kategórie „všetkého“, v zmysle § 119 ods. 2 Trestného poriadku, lebo za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona vrátane „oznámenia“, a preto môže byť na hlavnom pojednávaní čítané ako listinný dôkaz podľa § 269 Trestného poriadku. To platí bez ohľadu na okolnosť, že oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchaniu trestného činu je podnetom na začatie trestného stíhania“). Síce trestné oznámenie v žiadnom prípade nemôže nahrádzať výpoveď svedka, ktorý trestné oznámenie podal, v danom prípade vinu obžalovaného preukazujú najmä iné dôkazy, a to aj priame (napr. zvukový záznam z volania na tiesňovú linku), no aj ďalšie.

I keď poškodená na hlavnom pojednávaní využila svoje právo a odoprela vypovedať, s odôvodnením, že by si podaním výpovede mohla privodiť nebezpečenstvo trestného stíhania, súd toto jej právo (bez bližšieho vysvetlenia), keďže táto je aj blízkou osobou obžalovaného, akceptoval. Poškodená však skutočnosť, čím by si mohla privodiť toto nebezpečenstvo, bližšie nevysvetlila (vyjadril sa k nemu len obhajca v záverečnej reči). Ak mienila súdu naznačiť, že skutočnosti ňou uvádzané v trestnom oznámení, nie sú pravdivé, a preto by v prípade podania výpovede mohla seba vystaviť do nebezpečenstva trestného stíhania za prečin krivého obvinenia, súd takéto jej vyjadrenie vyhodnotil len ako účelové, podané v snahe napomôcť obžalovanému.

Obžalovaný, ktorý prostredníctvom obhajcu v rámci obrany namietal nesúlady výpovedí svedkov L. M. a A. L. sám vysvetlenie, čo sa malo udiať v predmetnom byte (alebo následne na chodbe bytového domu), nepodal, keďže využil svoje právo a nevypovedal. Súd však v týchto výpovediach nevidel v zásade žiadne rozpory a to aj napriek tomu, že svedkyňa L. M., po tom ako jej priateľ A. L. otvoril dvere je bytu, stála v úzadí a to nie po celú dobu. Súd ďalej na rozdiel od obžalovaného (jeho obhajcu), nepokladal vyjadrenie svedka A. L. „ona mala akoby zlomený nos“ za nevysvetliteľné, keďže poškodená mala po tomto incidente preukázateľne vytočený nos do strany a podľa vyjadrenia svedkyne L. M., táto aj krvácala (čo potvrdila aj poškodená pri vyšetrení ORL). Rovnako vyjadrenie poškodenej, v ktorom táto hovorí o sérii úderov obžalovaného, obsiahnuté v trestnom oznámení, podľa názoru súdu žiadnym spôsobom neodporuje záverom znalca J. A. A. K., B., ktoré tento prezentoval v podanom odbornom vyjadrení. Znalec sa vyjadril len k najnižšiemu počtu úderov, ktoré boli nevyhnutné na to, aby spôsobili objektívne zistený následok – poranenia poškodenej. Výslovne tento znalec uviedol, že išlo o najmenej dva údery, teda mohlo ísť aj o násobne viac úderov. Napokon čo sa týka tvrdenia obžalovaného (jeho obhajcu), že z Ambulantného záznamu

z Ortopedickej kliniky UNM zo dňa 29.11.2023 vyplýva, že poškodená na tomto vyšetrení k napadnutiu uviedla, že „na okolnosti si nepamätá“, toto je pravdivé. Je však potrebné tiež dodať, že z tohto záznamu ďalej vyplýva, že počas predmetného vyšetrenia poškodená ešte uviedla, že bola napadnutá doma známym páchatelom, od ktorého dostala opakované údery do oblasti hlavy a tváre. Zároveň z ďalšieho vyšetrenia na ORL Ambulancii pohotovostnej služby UNM, ktoré bolo vykonané ani nie o hodinu po vyšetrení na Ortopedickej klinike, poškodená znovu uviedla, že dostala úder i do nosa, krvácala približne 15 min., v bezvedomí nebola, na okolnosti úrazu si pamätá. Je tak zrejmé, keďže poškodená pri oboch vyšetreniach (avšak aj počas volania na tiesňovú linku, či pri podaní trestného oznámenia) uvádzala okolnosti, za akých mala byť napadnutá, a preto možno dospieť k záveru, že jej vyjadrenie, že si na okolnosti napadnutia nepamätá je buď len preklep alebo len nejaký akútny stav pamäte po úraze poškodenej...“.

Krajský súd zotrúva na svojom názore, že súd hodnotí dôkazy z hľadiska ich zákonnosti, závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti, a to každý dôkaz jednotlivo, ale zároveň i v ich súhrne. Pri hodnotení výpovede svedka súd skúma, či je logická, či sa svedok neodchýľuje od svojej skoršej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchýlok musí zisťovať, prečo k nim vo výpovedi svedka dochádza. Pri hodnotení dôkazu vychádza z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlenia, prečo k nim došlo. Pravdivosť tvrdení svedka treba posudzovať aj z hľadiska jeho osoby a zistenia, či má motív uvádzať nepravdu a „škodiť“ obžalovanému. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu,

a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Treba tiež pripomenúť, že treba vziať do úvahy aj kvalitu a presvedčivosť ostatných dôkazov. Len po takomto postupe možno dospieť k správne mu záveru o vierohodnosti alebo nevierohodnosti dôkazu.

Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania.

Krajský súd tiež pripomína, že výpoveď svedka je výsledkom aplikácie jeho schopností správne vnímať, rozpoznať, uložiť si v pamäti a s odstupom času z pamäti vybrať a na základe uchovaného popísať v minulosti vnímané a rozpoznané deje. Všetky tieto schopnosti sú u jednotlivca individuálne a závislé na veľkom množstve ovplyvňujúcich faktorov, nielen vonkajších, ale aj vnútorných. Všeobecne pri niektorých trestných činoch existuje dôkazná situácia, tzv. slovo proti slovu, kedy jediným priamym dôkazom, ktorý páchatel'a usvedčuje zo spáchania skutku, je len výpoveď poškodenej osoby.

Vo vzťahu k odvolacej námietke, týkajúcej sa nedostatočne vykonaného dokazovania, treba uviesť, že pre vydanie odsudzujúceho rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). V každej konkrétnej veci musí sám orgán činný v trestnom konaní rozhodnúť o tom, akými dôkaznými prostriedkami bude objasňovať určitú okolnosť, ktorá je dôležitá pre zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Krajský súd v prejednávanej trestnej veci nekonštatuje absenciu dôkazov svedčiacich v neprospech obžalovaného a ktoré by boli nepostačujúce na rozhodnutie o jeho vine.

Práve naopak, hodnotenie dôkazov v prospech obžalovaného by bolo nielen v extrémnom rozpore so spravodlivosťou, ale hlavne s pravidlami logického úsudku a vyvodzovania, keďže krajský súd rovnako ako okresný súd nemal o vine obžalovaného žiadne rozumné pochybnosti.

K výroku o treste

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu – rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom – potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a.

Keďže krajský súd odsúdil obžalovaného za trestný čin podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., sa stotožnil so záverom okresného súdu, pokiaľ ide o druh a výmeru trestu, ktorý za súdenú trestnú činnosť uložil obžalovanému, a neosvojil si argumenty prokurátora o neprimeranosti uloženého trestu okresným súdom z hľadiska jeho prísnosti.

Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ jedenkrát súdne potrestaný za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., za ktorý bol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bolo uložené ochranné protitoxikomanické liečenie. Trest vykonal 10.5.2017.

Odvolací súd v uvedených súvislostiach uvádza, že osobu páchatel'a je potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach. Pri hodnotení osoby konkrétneho páchatel'a je potrebné posúdiť negatívny alebo pozitívny význam jeho osoby pre hodnotenie nebezpečnosti činu pre spoločnosť, ktorá vyplýva z jeho správania

sa v spoločnosti. Nemôže však ísť len o registráciu osobných údajov páchatel'a bez hlbšieho rozboru jeho osobnosti vo vzťahu k ďalším kritériám, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska určovania druhu trestu a jeho výmery. V rámci hodnotenia osoby páchatel'a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy, najmä z hľadiska určenia prognóz jeho budúceho vývoja správania, na základe objasnenia jeho osobných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry.

Je nesporným faktom, že obžalovaný bol v minulosti odsúdený za násilnú trestnú činnosť. Od prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, t.j. od 10.5.2017, uplynula doba takmer 9 rokov. Krajský súd v zmysle vyššie uvedených právnych úvah, s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. a všetky podstatné okolnosti majúce význam pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, dospel k záveru, že spravodlivým a postačujúcim trestom bude pre obžalovaného trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky. V konečnom dôsledku aj samotný prokurátor navrhoval pre obžalovaného uloženie tzv. podmieneného trestu odňatia slobody. Takto uložený trest podľa názoru krajského súdu v plnej miere odzrkadľuje stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť, ako aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného. Treba uviesť, že aj pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu je potrebné posúdiť všetky okolnosti skutkového charakteru v prejednávanej veci. Pri hodnotení závažnosti konania, zo spáchania ktorého bol obžalovaný uznaný vinným, je nutné zohľadniť intenzitu útoku obžalovaného voči poškodenej – žene, keď obžalovaný opakovane útočil na hlavu poškodenej, kde sa nachádzajú životne dôležité orgány, udieral ju päšťou.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.